

Sygn. akt III Ca 795/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Krystyna Hadryś

Protokolant Joanna Gołosz

po rozpoznaniu w dniu 4 sierpnia 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.

przeciwko M. G.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 11 marca 2015 r., sygn. akt I C 1113/14

oddala apelację.

SSO Krystyna Hadryś

UZASADNIENIE

Powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego M. G. kwoty 8.633,88 zł z odsetkami umownymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu podała, że wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych, z którego wynika zadłużenie z umowy o kartę kredytową z dnia 17.12.2008 r.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Zarzucił, że pozwany naruszył przepisy o kredycie konsumenckim oraz podniósł zarzut przedawnienia.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 marca 2015 r. Sąd Rejonowy w Raciborzu oddalił powództwo.

Orzeczenie to zapadło przy ustaleniu, że w dniu 6 września 2013 r. została zawarta umowa przelewu wierzytelności pomiędzy powodem a Bankiem (...) SA w W., zaś powód w dniu 26 czerwca 2014 r. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych.

Powyższe okoliczności doprowadziły Sąd Rejonowy do przekonania, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazał, że jak wynika z treści dokumentów przedstawionych przez powoda, nie wynika by pozwany był zobowiązany do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. Nie może być takim dokumentem wyciąg z ksiąg funduszu, gdyż wyroki Trybunału Konstytucyjnego w sposób jednoznaczny pozbawiły uprawnienia podmioty takie jak powód w stosunku do postępowań cywilnych wobec konsumenta. Dlatego należało uznać, że przedłożone dokumenty nie wykazały w rozumieniu art. 6 k.p.c. uprawnień powoda.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w całości, wnosząc o orzeczenie zgodnie z pozwem ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Zarzucał naruszenie przepisów procedury cywilnej, a to art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego, przyjęcie że powód nie udowodnił przejścia uprawnień, podczas gdy złożone dokumenty wykazywały następstwo prawne. Zarzucał także całkowite pominięcie – art. 328 § 2 k.p.c. – w uzasadnieniu dokumentacji dotyczącej zawarcia umowy, wezwania do zapłaty wypowiedzenia umowy i dokumentów zawartych w sprawie tego Sądu I Co 2922/10. Sąd Rejonowy naruszył także art. 230 k.p.c., 217 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez ocenę, że zadłużenie nie zostało udowodnione.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Sprawa została rozpoznana w trybie uproszczonym, a Sąd Odwoławczy nie przeprowadził postępowania dowodowego. Art. 505¹³ § 1 k.p.c. jest przepisem szczególnym do art. 387 § 1 k.p.c. Jeżeli Sąd II instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie winno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając na względzie powyższe unormowanie, Sąd Odwoławczy dokonując oceny całości ustaleń i oceny prawnej, uznał że apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa procesowego, stwierdzić należy, że stanowisko prezentowane w apelacji nie może zostać uwzględnione, albowiem Sąd Rejonowy wprawdzie nieprawidłowo ocenił dokumentację dotyczącą przejęcia wierzytelności przez powoda, jednakże w ostateczności wyrok odpowiada prawu.

Przedłożone przez powoda dokumenty w zakresie cesji i załącznika do umowy cesji nie pozwalają na uznanie w rozumieniu art. 233 k.p.c., że powód przejął wierzytelność objętą pozwem przeciwko pozwanemu. Jak bowiem wynika z tej dokumentacji, nie można określić czy należność dochodzona przez powoda była przedmiotem tej umowy, na podstawie której strona powodowa sformułowała swoje żądanie. Umowa cesji nie zawiera bowiem wskazania, by wierzytelność odnosząca się do pozwanego była przedmiotem cesji. Kserokopia umowy bowiem nie została prawidłowo poświadczona przez pełnomocnika w sprawie (k – 50 oznaczająca strony umowy) i z tego względu nie można stwierdzić prawidłowości przejęcia przez powoda wierzytelności w oparciu o dokument, na jaki się powód powołuje w pozwie. Także dołączony do pozwu wyciąg z załącznika do umowy (k – 58) nie ma waloru dokumentu prywatnego powoda, a także nie zawiera nawet poświadczenia zgodności z oryginałem przez pełnomocnika – adwokata. Nie można za taki uznać niewątpliwie podpisu „ asystenta d.s. sądowych”, w przypadku, gdy nie zostało wykazane, iż załącznik został zaakceptowany przez strony umowy i osoba bezpośrednio podpisująca go, została upoważniona przez strony umowy do sporządzenia takiego dokumentu. Takiego wydruku elektronicznego nie można uznać za dokument w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego. W sytuacji procesowej zaprzeczenia przez pozwanego zasadności dochodzenia przez powoda kwoty objętej pozwem, obowiązkiem powoda było wykazanie swoich uprawnień w oparciu o umowę cesji zawartą pomiędzy ściśle określonymi stronami, które na żadnym etapie ustalania warunków umowy nie uzgadniały uprawnienie „ asystenta” do sporządzania załącznika do przedmiotowej umowy cesji. Zatem zarzut skarżącego oparty na art. 308 k.p.c. nie znajduje potwierdzenia z materiału dowodowym sprawy, w zakresie § 2 tego przepisu . Obowiązkiem powoda było wykazanie przede wszystkim swojej legitymacji czynnej w sprawie, czemu skarżący nie podołał w świetle wymogów art. 6 k.c.

Zarzut przeprowadzenia postępowania jedynie w części, z powyższych względów nie może zostać uznany za zasadny. W sytuacji, gdy strona powodowa nie wykazuje w rozumieniu art. 6 k.c. swoich twierdzeń o posiadaniu uprawnienia do dochodzenia objętego pozwem roszczenia, bowiem nie wykazała skutecznie przejęcia tej wierzytelności, ustalenie zakresu wierzytelności jest zbędne, w tym zbędne było prowadzenie postępowania dowodowego z akt Sądu Rejonowego w Raciborzu o sygn. I Co 2922/10.

Ponadto treść przepisu art. 232 k.p.c. w sposób jednoznaczny kształtuje obowiązki stron procesu, przerzucając na strony procesowe odpowiedzialność za wynik procesu cywilnego. Dlatego strona ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego i w niniejszej sprawie brak jest obowiązku działania sądu z urzędu. Utrwalone orzecznictwo sądów – w tym Sądu Najwyższego – w sposób jednoznaczny wskazuje, że dopuszczenie z urzędu dowodu jest prawem nie obowiązkiem sądu, a przede wszystkim nie może zastąpić bezczynności strony, gdyż takie działanie prowadziłoby do naruszenia zasady kontrydiktoryjności. W literaturze stwierdza się, że sąd ma obowiązek działania z urzędu, jeżeli za tym przemawia interes publiczny. W sprawie niniejszej brak było podstaw do działania sądu z urzędu, tym bardziej że strona skarżąca w toku całego postępowania sądowego była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika.

W ocenie Sądu Okręgowego, pozostałe podniesione w apelacji zarzuty mają charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania oceny Sądu meriti, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które mimo naruszenia przepisów postępowania, nie mogą w ostateczności podważyć rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 505¹² § 3 k.p.c. oddalono apelację powoda.

SSO Krystyna Hadryś